

De Drie J's en het
spokengewoel.

Jimmy's grote reis

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Freep!k

ISBN: 789403709543

© Petra van Engelenburcht

Voor alle kinderen(en ouderen) die zien wat anderen niet zien.
Die dromen wat anderen niet dromen en daar best bang voor zijn.
De mensen die ooit gestorven zijn en graag willen overgaan naar de hemel, zoeken hulp, en wie weet komen ze daarvoor bij jou met dromen en visioenen.

Het is een prachtige gave om entiteiten te mogen helpen met overgaan. Wie weet helpt dit verhaal je om te begrijpen wat er nou precies allemaal gebeurd met je, want toen ik klein was, durfde ik er niet over te praten. Ik ben erg lang erg bang en eenzaam geweest, maar niet meer bang zijn voor de entiteiten kun je leren.

Koude kikkers die niet in spoken geloven, zullen je misschien wel aanpraten dat het niet goed met jou in je bovenkamertje gaat, als je spoken ziet, maar niks hoor. Jouw bovenkamertje is juist super speciaal en daar mag je best trots op zijn, wat anderen ook beweren. Soms kun je zien hoe iemand dood is gegaan. Hoe eng je droom of visioen is, entiteiten sturen ze juist naar jou toe, zodat je weet wat er ooit met hun gebeurd is. Soms is dat best erg naar, maar juist omdat jij meemaakt wat zij meegemaakt hebt, bevrijdt je hun ziel en help je ze om over te gaan. Waarom zie of voel je aan wat er met iemand gebeurd is? Wel, geen enkele entiteit wil vergeten worden. Dat is nu eenmaal helderziendheid. Koester dat prachtige geschenk en je kunt het voor jezelf houden, maar wie weet kun je het met iemand anders delen die hetzelfde meemaakt, want samen ben je sterker en als koude kikkers je erom uitlachen? Dat overkwam mij ooit in de klas toen ik ooit vertelde, "dit heb ik gedroomd." Laat ze maar lachen en wees niet bang voor het zien, aanvoelen en dromen van entiteiten, het vult je leven juist met speciale wonderen, iedere keer als je weer een entiteit mag ontmoeten...

Petra.

Hoofdstuk 1. De erfenis.

Engeland, Londen, 18 mei 1865.

Jimmy staat doodstil in zijn hoekje, maar zijn ogen zien alles. De dikke dame in haar zwarte jurk staart nu alweer naar het zilveren theestel op het dienblad. Haar man, een lang mager heerschap in zwart pak, klemt een hoge hoed op zijn knie en hij gluurt steeds weer naar de antieke staande klok.

En die nog dikkere dame met haar twee dikke dochters die aan de andere kant van de salontafel zitten? Ze hebben alle drie lange zwarte jurken aan en platte zwarte hoedjes op. Die mevrouw en haar dochters kijken steeds naar het grote schilderij met de jachtpartij, de rustig tikkende pendule op het dressoir en de zilveren doosjes op tafel.

Want weet je, mevrouw Agatha is dood. De oude dame was al lang ziek. Zo lang als Jimmy weet lag de oude dame in bed. Ze hoestte veel en stond alleen zondag op om naar de kerk te gaan. Ze werd dan op zwakke wiebelbeentjes ondersteunt door haar dochters en die gingen na het kerkbezoek weer snel weg.

Die dochters zijn er nu ook weer en het is niet eens zondag, maar woensdag. De ene dochter heet Abigaïl, de andere Martha en allebei hebben ze een echtgenoot mee. De ene een hele dikke man, de andere een lange magere.

Ook zit er een oud dametje in een hoekje. Dat is mevrouw Jones, zij is een zuster van mevrouw Agatha, en al is ze wat jonger, ook zij is een oud dametje dat helemaal krom voorovergebogen zit en met haar grijze haren in knot, tuurt ze door een brilletje. Als laatste zit er een lange dame bij die een verre nicht is, mevrouw Kilby.

Al deze mensen zitten keurig in zwart gekleed op de meubels met kanten kleedjes over de leuning en praten plechtig over mevrouw Agatha en haar begrafenis, maar ondertussen kijken hun ogen gretig rond. Het gaat om de erfenis, dat weet Jimmy best wel.

Daar is de oude mevrouw Agatha helemaal niet blij mee, ze staat namelijk vlakbij en hoort hoofdschuddend aan, hoe haar familie

kibbelt om de spulletjes en wie wat mag hebben, want weet je, mevrouw Agatha is een spook geworden.

Ach, hoe weet Jimmy dat nou, hoor ik je al denken.

Jimmy kan spoken zien, zo lang als hij weet en hij is er ook helemaal niet meer bang voor. Spoken doen namelijk niets. Ze staan er alleen maar en zien eruit, net zoals jij en ik, alleen helemaal doorzichtig en soms zijn ze zo oud dat ze alleen maar grijze mist of alleen nog maar denken zijn.

Er zijn maar heel weinig mensen op de wereld die spoken kunnen zien. Jimmy vreest eigenlijk dat hij de enige in de hele wereld is. Dat het daarom is dat spoken vaak naar hem toekomen om hem iets te vragen of dat hij over mensen droomt die dood zijn.

Gelukkig zijn dat helemaal geen enge dingen hoor. Jimmy begrijpt niet waarom hij spoken kan zien, maar het is nu eenmaal zo, dus maakt hij zich er verder niet druk om. Alleen, het is zijn moeder weet je.

Zijn moeder heet Annie, zij is de huishoudster en kokkin hier en ze wonen al jaren bij mevrouw Agatha in. Voor Jimmy is het wel eens héél erg moeilijk zijn moeder uit te leggen, waarom er soms iets verschuift, kraakt of van een tafel valt. Dat doen spoken om aandacht te trekken. Ze willen je graag iets vertellen, iemand de laatste groeten doen of gewoon weer even door iemand gezien te worden.

Als die iemand net zoals hij is, vind Jimmy, die ook de spoken kan zien. Dan is er niets aan de hand, maar als het spook iemand als zijn moeder ontmoet? Dan kan dat spook alles in de kamer laten kraken, laten vallen of omgooien. Zijn moeder gelooft toch niet in spoken en denkt dat hij het doet om haar te plagen. En oh jemiee, dan is ze weer boos op hem en moet hij voor straf naar zijn kamer.

Jimmy zucht diep. Wat hij al een problemen heeft gehad door die lastige spoken en zijn moeder die niets wil geloven? Oh jemiee toch, dat wil je niet weten.

Mevrouw Agatha smijlt gelukkig niet met dingen of gooit iets om. De oude dame staat er alleen maar en kijkt hoofdschuddend naar haar dochters die kibbelen om haar zilveren naaigarnituurtje.

Ondertussen loopt zijn moeder ijverig rond met een dienblad vol kopjes en ze deelt thee, koffie, zelfgebakken cake en koekjes uit.

Zijn moeder hoopt daarmee zo op te vallen dat iemand haar in dienst zal nemen.

Nu de oude dame gestorven is, is moeder haar baantje kwijt. Je baantje kwijt zijn, dat heeft zijn moeder nu wel honderd keer tegen hem gezegd, dat is het allerergste wat een moeder met kind kan overkomen. Dus probeert ze zo snel mogelijk een nieuw baantje als huishoudster te vinden, maar iedereen in de buurt heeft er al eentje of er een niet nodig en in de krant staat ook steeds niet dat iemand een huishoudster zoekt.

Daardoor heeft Annie haar netste jurk aangetrokken en daarover een fris gestreken wit schort. Haar lichtblonde haar zit in keurige knot en ze doet haar best om extra vriendelijk te kijken met haar blauwe ogen in haar ronde gezicht.

Jimmy kijkt niet juist vriendelijk. De dikke dochters van Abigaïl zijn maar stomme meiden. Ze hebben allebei sproeten en hun oranje haren in lange vlechten. Ze doen heel akelig tegen hem, want ze steken stiekem de hele tijd hun tong tegen hem uit en trekken gekke gezichten.

Jimmy weet dat hij niets terug mag doen. Hij is maar het zoontje van de huishoudster, maar dat kost hem wel moeite. Het liefste zou hij een natte spons in hun kraag uitknijpen of een flinke mep met een mattenklopper geven, maar dat mag niet. Hij is maar een huisknechtje, een schoenpoetsertje en dat is de laagste rang van het personeel.

Zijn moeder heeft hem nog zagezegd dat, als de visite er is, hij netjes rechtop moet blijven staan en extra beleefd zijn tegen iedereen. Hij moet steeds meneer en mevrouw zeggen en zelfs buigen!

Jeminee, dat is zo stom, maar Jimmy wil zijn moeder niet verdrietig maken, dus, toen de mensen binnenkwamen, nam hij hun jassen en hoeden aan en boog de hele tijd beleefd.

Een huishoudster in blauwe jurk en wit schort, met haar zoontje in zijn donkerbruine pakje met witte bloes en een blauw strikje, merken zelf niet hoe ze opvallen tussen al die mensen met hun strakke gezichten in zwarte kleren, want Annie en Jimmy hebben allebei lichtblond haar en heldere blauwe ogen die glanzen in het zonlicht als stukjes hemel.

Zijn moeder heeft Jimmy niet voor niets geleerd hoe beleefd te spreken en ook hoe beleefd te buigen tegen alles en iedereen.

Annie heeft hem gezegd dat hij goed zijn best moet doen en dan mag hij op een dag butler worden, net als zijn vader. Maar dat wil Jimmy helemaal niet. Hij is pas 12 jaar oud, maar wat Jimmy wil worden is een dappere piraat. Dan vertrekt hij op een grote boot naar verre vreemde eilanden en beleeft de meest spannende avonturen. Jimmy snakt naar avontuur, maar nee hoor. Hier staat hij nou, naast de deur van de kamer om die open en dicht te doen voor wie naar de wc moet en dat is zo enorm saai. Jimmy kan heel goed naar het niets kijken, maar ja, je hebt nu eenmaal oren, dus moet hij wel alles horen wat er gezegd wordt door de visite en ze zeggen een heleboel tegen elkaar. Vooral over mevrouw Agatha.

‘Dat Agatha nu net op de 13e begraven moest worden,’ mompelt het oude dametje, ‘mijn zuster is altijd bang voor de 13^e geweest.’ ‘U bent toch ouder als mijn moeder, tante Mia,’ giechelt Martha. ‘Moeder is nog geboren in 1777. U bent toch 2 jaar jonger?’ ‘Oh ja, ik ben 89, maar nog lang niet van plan dood te gaan, hoor, Suzan,’ zegt tante Mia streng.

‘Oh, maar dat bedoel ik helemaal niet,’ jammert Martha schril. ‘Wilt u misschien een stukje cake,’ Annie duwt het dienblad snel onder haar neus.

‘Wat een heerlijke cake,’ neemt Martha snel weer een plakje. (Het is haar vierde al, weet Jimmy.)

‘Mijn moeder sprak altijd lovend over u, mevrouw Jamyson.’ ‘Oh, dank u wel, mevrouw Jones,’ zegt Annie snel. ‘Weet u, nu mevrouw u moeder er niet meer is, zoekt u misschien een huishoudster of weet u iemand die...’

Annie wordt ruw onderbroken door de lange magere man van Abigaïl. Hij springt op, loopt met ferme pas naar de staande klok toe en grijpt de rand stevig beet. ‘Abigaïl is de oudste dochter en daarmee verklaar ik dat deze klok naar ons toe zal gaan,’ zegt hij op bevelende toon. `

‘Nee maar,’ Martha springt gekwetst op. ‘Hoe kom je erbij, Andrew. Moeder heeft de klok aan mij en John beloofd. Nietwaar John, zeg jij er ook iets van.’

‘Nou eh,’ de dikke echtgenoot van Martha kijkt Abigaïl verschrikt aan. Hij durft verder niets te zeggen terwijl Abigaïl meteen boos

wordt. 'Hou jij je mond nu maar, Martha,' zegt ze, 'neem jij vaders schilderij maar.'

Jimmy ziet hoe mevrouw Agatha, de spookdame, boos naar haar dochters kijkt en ze wijst naar mevrouw Kilby. De staande klok moet naar de nacht gaan, maar niemand ziet haar en mevrouw Agatha merkt dat Jimmy naar haar kijkt. Hoopvol kijkt ze hem aan en wijst naar de nacht. Jimmy snapt haar best wel. Mevrouw Agatha wil dat hij mevrouw Kilby zegt dat zij de klok mag hebben, maar dat durft hij nooit. Daarom schudt hij snel zijn hoofd en kijkt de andere kant op.

Wat doet hij nou toch weer raar? Annie ziet heus wel hoe haar jongen steeds opzij kijkt, naar een plek waar zij niets bijzonders kan zien. Nu Jimmy zijn hoofd schudt en zijn schouders optrekt, is ze bang dat mensen haar zoon raar zullen vinden. Annie gaat snel naar haar zoon toe en gaat maar voor hem staan.

Jimmy gluurt langs zijn moeder als hij Martha zo hard hoort stampvoeten, dat het servies op de tafel ervan rammelt.

Samen staren ze naar de forse ruzie tussen Martha en Abigaïl, want de dochters willen allebei de staande klok.

Mevrouw Kilby gaat zich ermee bemoeien en beweert dat de staande klok altijd naar haar kant van de familie toe is gegaan. In haar hoekje knikt mevrouw Agatha heftig, maar dat kan toch niemand zien.

Jimmy luistert niet naar het gekibbel. In een hoekje van de kamer hangt een eenvoudig schilderijtje. Hij weet niet waarom, maar altijd moet hij ernaar kijken. Er staan een paar eenvoudige huisjes op een rijtje voor een klein meertje. Daarin zwemmen wat witte ganzen en helemaal rechts in het hoekje zitten er een moeder en haar zoontje op een bankje.

De huisjes, het meertje en de ganzen zijn wat donker. De moeder en haar zoontje zitten juist in het zonnetje, waardoor je hun blonde haren en blauwe ogen goed kunt zien. Jimmy vindt die vrouw en haar zoontje net op hem en zijn moeder lijken, daar moet hij zelf altijd om lachen. Hij en zijn moeder op een schilderij, dat is zo raar, dat zal niemand ooit geloven... Maar toch lijken zij er wel heel erg op.

Het gekibbel is voorbij. De strijd om de klok is afgekocht door Martha, doordat ze het schilderij met het jachttafreel, wat zilveren

doosjes en het zilveren theestel mee mag nemen. De rest wordt ook verdeeld.

Jimmy ziet mevrouw Kilby naar de muur toelopen en zomaar 'zijn' schilderijtje van de muur afnemen. 'Hee, niet doen,' roept de jongen uit. 'Dat is van mij!' Jimmy voelt zich helemaal zweterig worden, omdat iedereen meteen naar hem kijkt.

'Is dat zo? Is het schilderij aan de jongen beloofd?' Mevrouw Kilby kijkt afwachtend rond.

'Doe niet zo belachelijk,' giechelt Abigaïl. 'Een echte Walofski voor het zoontje van de huishoudster? Geen sprake van.'

'Maar, maar,' Jimmy kijkt zijn moeder hoopvol aan, maar ze gaat alleen maar voor hem staan, trekt een stofdoek uit haar schort en zegt snel. 'Zal ik het even voor u afstoffen, mevrouw?'

Annie praat extra vriendelijk, maar mevrouw Kilby heeft geen huishoudster nodig. Daarna loopt ze weg met een tas met wat spulletjes, één zilveren doosje en 'zijn' schilderijtje onder een arm. Buiten stonden een grote koets en een platte kar te wachten. Nu het meest belangrijkste verdeeld is komen er mannen in overals binnen en halen spullen weg.

Wat overblijft is een bijna kaal huis en de bediendes. Een mager blond jochie en zijn moeder wil blijkbaar niemand hebben.

Jimmy voelt zich bestolen. Hij heeft altijd gedacht dat alles in het huis van hun is. Nu blijkt dat ze alleen wat spulletjes hebben die in hun slaapkamer en in de keuken staan. Verder niets.

'Nou,' zucht Annie, terwijl ze de platte kar nakijkt vol met meubels en andere spulletjes. 'Dat was het dan, we moeten hier weg, Jimmy.'

Jimmy loopt mee met zijn moeder naar de keuken en die ziet er heel vreemd uit, want het fornuis en de tafel en stoelen zijn weg. Zelfs de schaal met cake is weg, terwijl hij nog zo gehoopt had op een plakje. Alles wat overgebleven is, is wat oud servies met een barstje op het aanrecht, wat oude pannen en een stapeltje oude theedoeken en bestek dat niet van zilver is.

Annie was gelukkig slim. Met somber gezicht haalt ze uit de schuur een grote picknickmand waarin ze wat spulletjes gedaan had die toch niemand zal missen, zoals het theestel met de blauwe bloemetjes en een grote melkkan vol roze bloemen, maar verder vooral eten.

Er zijn geen stoelen meer, maar Jimmy voelt zich toch wat minder treurig om het verlies van het schilderijtje, nadat zijn moeder thee heeft gezet op een oud petroleumstel en gelukkig ook een paar plakjes cake in een servet had bewaard.

‘Lief he, lieverd,’ Annie bekijkt dankbaar een mooie gouden armband om haar pols. ‘Heeft mevrouw Agatha mij gegeven voor jarenlang trouwe dienst. Het is een dure, dat kun je wel zien.’ Gelukkig had Annie deze mooie armband de hele tijd onder haar mouw verborgen, anders had ze die misschien wel moeten teruggeven, want Abigail en Martha hebben ook staan te kibbelen over de inhoud van het juwelenkistje van hun moeder. Martha had Annie later een zakdoek gegeven met wat juwelen en Annie was enorm blij met een mooie broche, zelfs al had die geen pin meer om het mee te dragen.

Jimmy drinkt wat thee en staart naar buiten, naar de kleine tuin waarin hij altijd gespeeld heeft en die hij straks nooit meer zal zien. Ineens beseft hij dat er een klein bruin hondje staat met grote flaporen.

‘Mam!’ Jimmy kijkt haar met grote ogen aan, ‘wat doen we nu met Tommie?’

‘Oh, Tommie...’. Annie ziet het hondje ook staan en zodra het merkt dat ze hem zien, komt de kleine zwerver kwispelend naar de deur toe.

Annie heeft het nooit erg gevonden dat Jimmy de kleine zwerfhond op een dag mee naar huis had genomen. Mevrouw Agatha kwam toch nooit in de keuken en het hondje was een lief beestje. Maar nu ze weg moeten en ze bezorgd al haar bagage bekijkt, is een hond. Hoe klein dan ook, toch een last.

‘Tommie kan niet mee, Jimmy.’ Annie schudt met diepe zucht haar hoofd. ‘We hebben al genoeg spullen om mee te nemen.’

Jimmy kijkt naar de grote picknick mand en een grote koffer. Naar een grote handtas en een klein koffertje waar al zijn spullen in zitten. ‘We hoeven Tommie toch niet te dragen, mam,’ zegt hij snel. ‘Tommie kan zelf wel lopen.’

‘Nee, we nemen dat beest niet mee,’ zegt Annie geërgerd. ‘Straks mogen we niet eens in de postkoets mee met dat vieze hondje.’

‘Tommie is niet vies,’ roept Jimmy verontwaardigd. ‘We kunnen hem toch niet hier achter laten? Dan sterft hij van de honger!’